

Arrest

nr. 156 789 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M-C. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 29 januari 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 17 juli 2015 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.01.2015 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd: ³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis §2, 4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van zijn minderjarig kind, P. A. (..), geboren te Hasselt op 27.01.2014 van Belgische nationaliteit. Betrokkene woont op een verschillend adres dan het kind. In letterlijk zin komt betrokkene het kind dus niet begeleiden of vervoegen. Voor zover betrokkene wenst aan te tonen in figuurlijke zin het kind als ouder te begeleiden of te vervoegen werden wellicht de verklaring van het Sociaal Huis dd 29.01.2015 voorgelegd, alsook het opvolgboekje van kind en gezin van de baby.

Uit de verklaring van de maatschappelijk werker blij dat dat betrokkene als asielzoeker materiële steun geniet van het ocwm van Houthalen-Helchteren en een LAT-relatie onderhoudt met de moeder van het kind, alsook aanwezig was bij de geboorte van het kind en tijd probeert door te brengen met zijn dochter. In het boekje Kind en Gezin is eenmalig opgenomen dat de vader betrokkene is bij de baby. Wat betreft de vermelding in het boekje van Kind en gezin, deze is toch wel merkwaardig te noemen. Het is redelijk te stellen dat deze verklaring een gesolliciteerd karakter draagt (erin gezet op vraag van betrokkene) gezien het toch een zeer ongewone vermelding is in zo'n boekje. Bij de opmerkingen van de verpleegster verwacht men eerder tips over de voeding/verzorging van het kind of vermelding van de vooruitgang van het kind, en niet zozeer opmerking over de betrokkenheid van de ouders. Over de moeder wordt trouwens niets vermeld, moet daaruit dan afgeleid worden dat zij niet betrokkene is bij het kind? Als begin van bewijs kunnen de stavingsdocumenten worden aanvaard, echter zonder bijkomende bewijsstukken van affectieve en financiële band dringt de vraag zich wel op wat deze verklaringen waard zijn. Feit is dat betrokkene kennelijk niet gezamenlijk gevestigd is met zijn gezin en niet aantoonde enige financiële bijdrage te leveren aan de verzorging/opvoeding van het kind. De verklaringen door derden aangaande de relatie/omgang van betrokkene met zijn vriendin en kind betreffen toch slecht een zeer miniem bewijs. Ook indien ze in alles oprechtheid zijn opgesteld door de maatschappelijk werker en de verpleegster van Kind en Gezin betreft het een subjectieve indruk van slechts twee personen. Het bewijs van effectieve/financiële band met het kind is daarom onvoldoende geleverd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis tot 47 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 43 tot 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 3 en 5 van het IVRK, van artikel 8 EVRM, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 5 van de richtlijn 2003/89/EG inzake het recht op gezinshereniging, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"III.1. Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

1.

Overwegende dat de bestreden beslissing bepaalt :

" De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie";

Dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend tot machtiging tot verblijf op basis van gezinshereniging als ouder van een minderjarig Belgisch kind ;

Dat verwerende partij niet betwist dat het kind (..) de Belgische nationaliteit bezit en dat ze, dus, legaal op het Belgisch grondgebied verblijft ;

Dat verwerende partij niet betwist dat verzoeker de vader is van (..) ;

Dat dit bevestig is in het uittreksel van het register van geboorte, de welke bewijst dat :

- Het kind "(..)" noemt en geboren is op 27/12/2014, 00:24 U, te Hasselt,

- De moeder, (..) is, geboren op 27/3/1995 te Heusden-Zolder,

- De vader (..) is, geboren op 18/12/1994 te Edea (Kameroen)

- De erkenning van het kind op 1/10/2015 plaats vond bij de bevoegde autoriteiten

1. In rechten

1.

Overwegende dat artikel 40bis, §2 bepaalt dat " Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd : 4°de bloedverwante in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen lasten zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen";

Dat artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als familielid van een Unieburger ook beschouwd is, de " vader of moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie bedoeld in artikel 40, §4, 1ste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt "

Dat artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet, de recht op gezinshereniging erkent voor de ouders van een minderjarig Belgisch kind die hun identiteit aantonen via een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen ;

Dat de Vreemdelingenwet dus eist dat verzoeker bewijst, 1° zijn identiteit en 2° het feit dat hij Aliana, zijn minderjarig Belgisch kind begeleidt of dat hij zich bij haar voegt ;

Dat in het kader van een gezinshereniging van een ouder met zijn minderjarig Belgisch kind eist de Vreemdelingenwet niet de voldoende bestaansmiddelen in hoofde van de ouder – in casu in hoofd van verzoeker – te bewijzen ;

Dat de Vreemdelingwet, strikt genomen, niet eist dat verzoeker met de moeder van het Belgisch minderjarig kind samenwoont ;

Dat affectieve of financieel banden volstaat om het vormen van een gezinscel te bewijzen ;

Dat deze banden met alle ter beschikking staand juridische middelen, waaronder getuigenissen, kan bewezen zijn ;

2

Overwegende dat België het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind heeft ondertekend en dat België, ten gevolgen, de daarin verklaarden rechten, moet eerbiedigen en verdedigen ;

Dat artikel 3 van het verdrag bepaalt dat alle acties met betrekking tot het kind dienen ten volle rekening houden met zijn of haar belang ;

5

Dat het belang van het kind telkens voorop moet staan ;

Dat artikel 5 van het internationaal verdrag verplicht de overheid om de rechten en verantwoordelijkheden van ouders om het kind leiding te geven, te respecteren ;

3.

Overwegende dat conform het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, één ieder heeft het recht op de eerbiediging van zijn privé-familie- en gezinsleven ;

Dat artikel 8 van het EVRM bepaalt :

" Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen"

4.

Overwegend dat artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat alle administratieve beslissingen met reden omkleed zijn ;

Dat deze motivering moet verzoeker toelaten de reden(en) te begrijpen van de maatregel die tegenover hem word genomen ;

Dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht verstrengt ;

Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering " worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen"1 ;

Dat de bestreden beslissing dient niet op alle rechtsmiddelen te antwoorden, maar wel, ten minste, op de determinerende ;

Dat de determinerende rechtsmiddelen of motieven diegene zijn die hoofdzakelijk de beslissing schragen ;

Dat de motieven van de beslissing voldoende draagkrachtig moeten zijn ;

Dat de motieven van de beslissing steun moeten vinden in het administratief dossier van de tegenpartij ;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden op eigen probaat bewijs, dan is er geen voldoende motivering2 ;

5.

Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel het bestuur verplicht zijn beslissingen te laten stoelen op correcte feitenvinding en deze beslissingen zorgvuldig voor te bereiden ;

1 L. DENYS, "Overzicht van het Vreemdelingenrecht", Kortrijk-Heule, UGA, 2012, p. 423.

2 RvS, 27 september 1985, nr. 25.677 ; RvS, 16 februari 2006, nr. 155.014.

6

Dat dit beginsel als gevolg heeft dat het bestuur zich voldoende informeert om met kennis van zaken een beslissing te nemen ;

Dat een zorgvuldige besluitvorming "impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval, tot zijn besluit komt" (A. MAST, J. DUJARDIN, M VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, "Overzicht van het Belgisch administratiefrecht", Kluwer, 2009, p.58)

Dat, bovendien moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen van de bestuur beslissingen ;

Dat het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen ;

Dat de wanverhouding tot de feiten waarop een beslissing gebaseerd is de vernietiging van deze beslissing met zich meebrengt ;

Dat een bestuur beslissing onwettig is wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de beslissing en de feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (zie o.m, Cass., 15.06.2004, T.R.O.S., 2004, p. 234-252 ; Cass., 29.3.2002, J.L.M., 2002, p. 186 ; Cass., 15.01.2004, F.J.F., 2004, p.597.) ;

2. In feiten

2.1. Met betrekking tot de aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden

1.

Overwegende dat verzoeker Uw aandacht aantrekt op de materiële fout van tegenpartij ;

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing schrijft dat (..) geboren is op 27.1.2014 ;

Dat het Belgisch minderjarig kind op 27.12.2014 geboren is, zoals bevestigt in het uittreksel uit het register van geboorte en zoals verzoeker het heeft aan de bevoegde autoriteiten ;

2.

Overwegende dat de bestreden beslissing erkent dat verzoeker een beslissing indiende "in functie van zijn minderjarig kind, (..)" ;

Dat verwerende partij schrijft : "Betrokkene woont op een verschillend adres dan het kind. In letterlijke zijn komt betrokkene het kind dus niet begeleiden of vervoegen" ;

Dat dit, in het kader van de aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden ingediend op 29.1.2015, de determinerende rechtsmiddel en/of motief is in hoofde van verzoeker ;

Dat verwerende partij manifest een appreciatiefout begaat ;

7

Dat ten eerste, de Vreemdelingenwet niet eist dat verzoeker samen met het kind en/of de moeder van het kind woont ;

Dat het volstaat dat verzoeker aantoont dat hij affectieve of financiële banden heeft met het Belgisch minderjarig kind ;

Dat, ten tweede, de conclusie van tegenpartij volgens de welke, aangezien verzoeker niet met zijn Belgisch minderjarig dochter leeft, hij ze dan ook niet begeleid of zich bij haar voegt, op geen enkel gegeven gebaseerd is en dat dit een puur subjectieve bewering is ;

Dat, conform de zorgvuldigheidsbeginsel, het bestuur al de nodige informatie moet vragen en bekomen om, met reden en in kennis van zaken, een beslissing te nemen ;

Dat in geval verwerende partij over meer informatie had moeten beschikken met betrekking tot affectieve/financiële banden, had ze het nodige moeten doen ;

Dat, conform artikel 40ter, 1ste lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet, verzoeker heeft 1) zijn identiteit bewezen via het neerleggen van zijn identiteitsdocument en 2) zijn verwantschap bewezen via het neerleggen van de geboorte akte, het uittreksel uit het register van geboorte, foto's van hem en zijn dochter, het opvolgingsboekje Kind en Gezin,... ;

Dat verwerende partij, aangezien ze niet overtuigt blijkt te zijn over het begeleiden van Aliana door verzoeker, had contact kunnen nemen, zowel met verzoeker als met de andere betrokkene partijen, een sociaal onderzoek opstarten, enz. ;

Dat verwerende partij niets heeft ondernomen om, met kennis van de zaak, een beslissing te nemen die met reden omkleed is ;

3.

Overwegende dat verwerende partij beweert dat verzoeker niet aan de vereiste voorwaarden voldoet om te genieten van een verblijfsrecht in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger ;

Dat verwerende partij de bestreden beslissing op artikel 40bis, §2, 4° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet baseert ;

Dat artikel 40bis, §2, 4° bepaalt dat de bloedverwante in opgaande lijn die te hunnen laste zijn, die hen begeleid of zich bij hen voegen als familielid van een Unieburger beschouwd worden ;

Dat artikel 40ter bepaalt dat de bepalingen van toepassing zijn op de ouder van een minderjarig Belg voor zover hij zijn identiteit aantoont en dat hij het minderjarig kind begeleid of zich bij hem voegt ;

Dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker geen voldoende bewijs afgeeft om aan te tonen dat hij het minderjarig Belgisch kind begeleid of zich bij haar voegt ;

Dat verwerende partij niet duidelijk aantoont waarom ze dat beoordeelt ;

8

Dat verzoeker verschillende documenten heeft neergelegd die de affectieve banden tussen hem en zijn dochter, alsook het begeleiden van zijn dochter, aantonen ;

Dat verwerende partij die documenten blijkbaar in vraag stel zonder, in de bestreden beslissing, de rechterlijke- of feitelijke basis van de motivatie/beslissing duidelijk te maken ;

Dat verwerende partij de vermeldingen in het opvolgingsboekje Kind en Gezin m.b.t. de goede zorgen van verzoeker tegenover zijn dochter, “merkwaardig” vindt en dat deze een “ gesolliciteerde karakter “ zou hebben – quod non ;

Dat verzoeker zich, te rechten, de vraag stelt op welke basis tegenpartij dit beweert ;

Dat deze bewering op geen enkele feitelijk- of wettelijke bepaling gesteund is ;

Dat de motivatie van verwerende partij enkel subjectief is ;

Dat bovendien, verwerende partij de door verzoeker neergelegde documenten uitdrukkelijk als begin van bewijs aanvaardt maar schrijft “echter zonder bijkomende bewijstukken van affectieve en financiële band dringt de vraag zich wel op wat deze verklaringen waard zijn” ;

Dat, ten eerste, de redenering van verwerende partij tegenstrijdig is, en ten gevolge onduidelijk is voor verzoeker ;

Dat, inderdaad, tegenpartij geeft toe dat verzoeker verwantschapsbewijstukken neerlegt, maar beweert dat de neergelegde documenten niet genoeg zijn, zonder ander uitleg hierover te geven ;

Dat, ten tweede, in geval verwerende partij over meer informatie of bewijstukken had moeten beschikken om, met kennis van de zaak, een beslissing te nemen, dan had ze contact met verzoeker kunnen nemen en de vereiste document vragen ;

Dat tegenpartij nooit contact heeft genomen met verzoeker, noch met andere betrokkene partijen ;

Dat tegenpartij geen enkel middel in staat heeft gezet om aan de nodige informatie te komen ;

Dat tegenpartij de zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel schendt ;

Dat de bestreden beslissing op een manifeste appreciatiefout gebaseerd is ;

4.

Overwegende dat verzoeker, ter staving van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, het opvolgingsboekje van Kind en Gezin heeft neer gelegd ;

Dat er uitdrukkelijk geschreven is dat verzoeker aanwezig is bij het kind en tijd met haar en de moeder van het kind doorbrengt, alsook dat verzoeker betrokkene is bij de baby ;

Dat hieromtrent verwerende partij beweert, zonder ander, in feite of in rechte, motivatie : “Wat betreft de vermelding in het boekje van Kind en gezin, deze is toch wel merkwaardig te noemen. Het is redelijk te stellen dat dit deze verklaring een, gesolliciteerd karakter draagt

9

(erin gezet op vraag van betrokkene) gezien he toch zeer ongewone vermelding is in zo’n boekje. Bij de opmerkingen van de verpleegster verwacht men eerder tips over de voeding verzorging van het kind of vermelding van de vooruitgang van het kind en niet zozeer opmerkingen over de betrokkenheid van de ouders” ;

Dat verwerende partij, zonder ander motivatie noch in feiten, noch in rechten, deze schrijven niet in overweging neemt omdat “De verklaringen door derden aangaande de relatie/omgang van betrokkene met zijn vriendin en kind betreffen toch slechts een zeer miniem bewijs. Ook indien ze in alle oprechtheid zijn opgesteld door de maatschappelijk werker en de verpleegster van Kind en Gezin betreft het een subjectieve indruk van slechts twee personen. Het bewijs van, effectieve/financiële band met het kind is daarom onvoldoende geleverd ” ;

Dat zulk beweringen een puur subjectieve appreciatie van verwerende partij is die op geen enkel feitelijke of wettelijke argument gesteund is ;
Dat in tegendeel, brief van het OCMW van Houthalen-Helchteren, bewijst dat verzoeker zeer aanwezig is en zijn dochter zoveel mogelijk begeleid en vervoegt ;
Dat dit ook bevestigd is door de neergelegde brieven (zie bijlage) ;
Dat de affectieve en/of financiële banden kunnen bewezen worden met alle ter beschikking staand juridische middelen, waaronder getuigenissen ;
Dat de verpleegster en de maatschappelijke werker constant in contact zijn met het gezin ;
Dat hun verklaringen dan ook een vaststelling zijn van de manier waarop verzoeker zich inzet in zijn rol van vader, alsook dat verzoeker zijn dochter begeleid en zich bij haar voegt ;
Dat verwerende partij, in tegendeel, verzoeker en zijn gezin niet heeft ontmoet en over geen enkel bijkomende informatie aangaande de financiële/effectieve band heeft gevraagd ;
Dat verwerende partij, na vaststelling van gebrek aan informatie – quod non – is niet overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van verzoeker en zijn gezin ;
Dat verwerende partij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen ;
Dat, nochtans, verzoeker heeft concrete element neergelegd om zijn verwantschap te bewijzen, in dit begrepen zijn affectieve banden met Aliana ;
Dat verwerende partij in gebreke is zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvindingen ;
Dat ten gevolge, de motivering ongegrond en onaanvaardbaar is ;
Dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd is ;

5.

10

Overwegende dat verwerende partij de bestreden beslissing motiveert op het feit dat verzoeker geen bewijs heeft neergelegd over enige financiële bijdrage aan de verzorging/opvoeding van het kind ;
Dat de wettelijke bepalingen die de bestreden beslissing steunen, dat bewijs niet eisen ;
Dat in geval, verwerende partij over meer informatie had willen beschikken – echter, in casu over een niet wettelijk geëiste informatie – had ze dit moeten vragen ;
Dat dit niet gebeurd is :
Dat verwerende partij nooit contact heeft genomen met verzoeker om, vervolgens, een gegronde en redelijke beslissing te nemen ;

6.

Overwegende dat verwerende partij niet betwist dat verzoeker de vader is van Aliana PELLENS, noch dat zij de Belgische nationaliteit bezit ;
Dat verwerende partij de vaderschapsverklaring van de hoederecht van verzoeker niet in vraag stelt ;
Dat verzoeker, conform artikel 40ter, 1ste lid, 2de streepje van de Vreemdelingenwet, de nodige documenten heeft neergelegd om een aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van vader van een minderjarig Belgisch kind bij de bevoegde autoriteiten in te dienen ;
Dat verwerende partij blijkbaar over meer informatie had moeten beschikken om, met kennis van de zaak, in beslissing te nemen ;
Dat ze, echter geen enkele middel in staat heeft gezet om over de nodige informatie te beschikken ;
Dat de bestreden beslissing een louter subjectieve appreciatie is van verwerende partij ;
Dat de bestreden beslissing niet op een voldoende wijze gemotiveerd is ;
Dat de bestreden beslissing zowel, in feiten als in rechten, ongegrond is ;
Dat verwerende partij haar motiveringsplicht schendt ;
Dat, ten gevolge, de bestreden beslissing vernietigd moet worden ;

11

2.2. Met betrekking tot het uiterst beland van het kind

1.

Overwegende dat verzoeker de vader is van een minderjarig Belgisch kind, Aliana PELLENS ;
Dat het kind op 27.12.2014 geboren is ;
Dat het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind de Staten verplicht om, in ieder beslissing aangaande een minderjarig kind, met het belang van het kind rekening te houden ;
Dat het respect voor de rechten en verantwoordelijkheden van ouders om het kind leiding te geven het belang van het kind betreft ;
Dat Uw Raad, in het arrest 97.183 d.d. 21.02.2013 bevestigt dat artikel 3.1. van het VN kinderrechtenverdrag ook maatregelen betreft die kinderen onrechtstreeks beïnvloedt ;
Dat artikel 3.1 van het VN- kinderrechtenverdrag uitdrukkelijk bepaalt dat de lidstaten bij de behandeling van een verzoek tot toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging terdege rekening dienen te houden met de belangen van het kind (RvV, arrest 97.183, 21.2.2013) ;

Dat het Hof van Justitie in haar arrest d.d. 6.12.2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11 bevestigt dat de lidstaten verplicht zijn de verzoeken tot gezinshereniging te onderzoeken in het belang van het kind (HvJ, C-356/11 en C-357/11, arrest 6.12.2012, §§ 78, 79, 80) ;

Dat de overheid een redelijk en evenwichtige beoordeling hoeft te maken van alle in het geding zijnde belangen, en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van het kind ;

2.

Overwegende dat, aangezien verzoeker een aanvraag tot machtiging tot verblijf indien op basis van zijn vaderschap van een minderjarig Belgisch kind, is tegenpartij op de hoogte van het bestaan van een minderjarig kind in huidige zaak ;

Dat, nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij een evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt van alle in geding zijnde belangen;

Dat nergens blijkt dat tegenpartij minstens in het bijzonder rekening heeft gehouden met de belangen van het verzoekers minderjarig kind ;

Dat, nochtans, in geval een administratieve akte de rechten van het kind rechtstreeks of onrechtstreeks beïnvloed, moet het bestuur voorop rekening houden met de belangen van het kind ;

Dat, in geval ze niet aantoonde in haar beslissing dat er rekening werd gehouden met de belangen van het kind, dan schendt het bestuur haar motiveringsplicht ;

12

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de belangen van verzoekers minderjarig kind ;

Dat verwerende partij zelf geen melding maakt van de dochter van verzoeker in de bestreden beslissing ;

Dat Uw Raad beoordeelde in het arrest 97.183 d.d., 21.2.2013 dat, aangezien er uit de in die zaak bestreden beslissingen en administratief dossier blijkbaar geen rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden van verzoekende partij, minstens dat die element in overweging werden genomen die redelijkerwijs in aanmerking diende genomen te worden, met name het bestaan van een minderjarig kind, de bestreden beslissingen niet redelijk verantwoordt en maakt dan ook een schending van de redelijkheidsbeginsel ;

Dat, aangezien de bestreden beslissing onbetwistbaar geen rekening houdt met het belang van verzoekers minderjarig Belgisch kind, verwerende partij schendt haar motiveringsplicht ;

2.

Overwegende dat artikel 8 EVRM omvat het recht op privé-, familie-, en gezinsleven ;

Dat de recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is ;

Dat §2 van artikel 8 EVRM een uitzondering voorziet tot de regel van niet inmenging van enig openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van de in artikel 8, §1 voorziene recht ;

Dat, om exact te kunnen bepalen wat dit artikel 8 van het EVRM inhoudt, dient een analyse van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gemaakt te worden ;

Dat in enkele "leading cases" heeft het Hof duidelijk een band gemaakt tussen het probleem van het recht op een familiaal leven en de rechten van vreemdelingen ;

Dat het Europees Hof herinnert eraan dat het EVRM niet, op zich, het recht aan een vreemdeling geeft om het grondgebied van een bepaald land te betreden en er te blijven ;

Dat echter, zelfs indien een zodanig recht niet wordt erkend in het Verdrag, en zelfs indien de lidstaten van de Raad van Europa het recht hebben om de binnenkomst van vreemdelingen op hun grondgebied te controleren, kunnen de uitwijzingsmaatregelen ten opzichte van een vreemdeling het recht op het familiale leven schenden, en een inbreuk inhouden op artikel 8 EVRM die niet wordt gerechtvaardigd door de tweede alinea van hetzelfde artikel.

Dat het is in het arrest Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 1985 dat het Hof zich voor de eerste keer gebogen heeft over deze vraag.

Dat het betrof drie migrantenvrouwen in het Verenigd Koninkrijk die niet de Britse nationaliteit hadden maar die in een wettelijk verblijf in het land verbleven (zij hadden een huwelijk aangegaan met personen die evenmin de Britse nationaliteit hadden en hadden aan de Engelse autoriteiten de toelating gevraagd voor hun echtgenoten om het Engels grondgebied te betreden en legaal te verblijven. Deze toelating werd hem geweigerd en zij hebben klacht ingediend bij het Hof te Straatsburg in verband met een schending van artikel 8 van het EVRM) ;

13

Dat in dit geval, heeft het Hof van Straatsburg gesteld dat artikel 8 van het EVRM toepasselijk is op het geval maar dat dit artikel niet werd geschonden omdat het Verenigd Koninkrijk op zich niet het verbod had opgelegd aan klagers om een familie te vormen, maar hen enkel had verboden om dit te doen op het grondgebied van het Verenigd Koninkrijk.

Dat zelfs indien het Europees Hof voor de rechten van de mens niet heeft geoordeeld dat er een schending was van artikel 8 van het EVRM in dit geval, is deze zaak belangrijk omdat, zoals blijkt uit de

vele commentaren op het arrest, het EVRM een effectief recht op hun familieleden garandeert, zelfs voor vreemdelingen ;

Dat het principe van de bescherming van het familiaal leven van vreemdelingen werd dus gesteld.

Dat artikel 8 EVRM heeft derhalve rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde, zowel voor Belgische onderdanen als voor vreemdelingen die op het grondgebied verblijven en dit ongeacht hun al dan niet legaal verblijf ;

Dat er dus een onderscheid moet gemaakt worden tussen de feiten die ons bezig houden en deze in het arrest Adbulaziz en andere.

Dat verzoeker in België is aangekomen, waar hij een asielprocedure heeft gestart ;

Dat gedurende zijn asielprocedure heeft verzoeker kennis gemaakt met een Belgische onderdaan, Mevr. Maria PELLENS ;

Dat zij samen ouders zijn van een minderjarig Belgisch kind ;

Dat het voor verzoeker onmogelijk is om zijn gezinsleven met zijn dochter Aliana uit te bouwen in Kameroen, gelet het feit dat Aliana de Belgische nationaliteit bezit - zoals haar moeder - en hier bijgevolg wettig verblijft ;

Dat gelet op het feit dat Aliana Belg is, heeft zij het recht om van haar gezinsleven in België te genieten en, bijgevolg, haar vader op Belgisch grondgebied te zien ;

Dat verwerende partij niet op redelijkerwijze van Aliana kan verwachten dat ze haar gezinsleven in België verder zet zonder de aanwezigheid van haar vader, i.e. verzoeker ;

Dat tevens diende tegenpartij rekening te houden met het feit dat Mevr. (...) net als haar dochter, Belg is en dat ook zij dient in de mogelijkheid te worden gesteld om haar dochter te zien en haar gezinsleven door te bouwen in België ;

Dat in geval verzoeker zich verplicht ziet terug te keren naar zijn land van herkomst, samen met zijn dochter Aliana, worden de rechten van Mevr. (...) als moeder van het kind, alsook de rechten van Aliana zelf, geschonden ; .

Dat, derhalve het voor partijen onmogelijk is om van hun gezinsleven te genieten in Kameroen ;

Dat het eerbiedigen van zijn gezinsleven nochtans een recht is in hoofde van verzoeker ;

14

Dat, in dit verband moet er worden verwezen naar het feit dat elke inbreuk op het familiale leven van een persoon niet noodzakelijkerwijs een schending is van artikel 8;

Dat, inderdaad, alinea 2 van artikel 8 van het EVRM bepaalt een serie voorwaarden waarbinnen een inbreuk op het recht op het privéleven of het familiale leven geen schending zou zijn van artikel 8 ;

Dat deze voorwaarden werden gepreciseerd door een constante rechtspraak van het Hof van Straatsburg ;

Dat indien slechts één van de voorwaarden niet wordt gerespecteerd, betreft het een schending van artikel 8 van het EVRM.

Dat deze cumulatieve voorwaarden de volgende zijn :

- de tussenkomst in het recht op het privéleven en het familiaal leven moet conform zijn aan de wet;
- de tussenkomst moet een legitiem doel nastreven zoals vermeld in alinea 2 van artikel 8 van het EVRM;

- er moet een proportionaliteit zijn tussen de gebruikte middelen en het nagestreefde doel opdat de tussenkomst als noodzakelijk wordt beschouwd in een democratische samenleving.

Dat met betrekking tot het feit te weten of deze inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, te weten of er een proportionaliteit bestaat tussen het nagestreefde toe en de gebruikte middelen om dit doel te bereiken, kan het antwoord op deze vraag slechts negatief worden beantwoord.

Dat de tussenkomst van de Belgische staat in het familieleven van verzoeker totaal buiten proportie is ;

Dat het nagestreefde doel kan niet met zich meebrengen dat een familie die, in het geval van verzoeker en haar Belgische dochter (...) reeds verenigd is zo worden uit elkaar gerukt ;

Dat minstens aan de derde voorwaarde is aldus niet voldaan.

Dat door een grondige analyse te maken van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, kan men enkel vaststellen dat de Belgische staat op kennelijke wijze artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van rechten van de mens en de fundamentele vrijheden heeft geschonden door de bestreden beslissing te hebben genomen tegenover verzoeker ;

Dat Aliana de Belgisch nationaliteit bezit en een Belgisch moeder heeft ;

Dat het gezin in België verenigd is ;

Dat verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden en hieromtrent niet heeft gemotiveerd ;

Dat dit nochtans een determinerende motivatie en rechtsmiddel is huidige zaak ;

15

Dat ten gevolge, de bestreden beslissing is niet op een afdoende manier gemotiveerd ;

Dat verwerende partij, in de bestreden beslissing, haar motiveringsplicht schendt ;

3.

Overwegende dat de bestreden beslissing is in strijd met het redelijkheidsbeginsel.

Dat arrest nr. 66 048 d.d. 01.09.2011 van Uw Raad stelt, betreffende het redelijkheidbeginsel :

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)."

Dat gezien het voorgaande, nl. dat verzoeker verscheidene documenten heeft neerlegt dewelke enerzijds, zijn identiteit aantonen, en, anderzijds, aantonen dat hij de vader is van een minderjarig Belgisch kind, dat hij een zoveel mogelijk van zijn kind zorgt, dat hij zijn dochter begeleidt en zich bij haar voegt ;

Dat deze elementen door verwerende partij als niet-afdoend werden beschouwd, zonder dat verwerende partij een grondig en redelijk onderzoek heeft verricht naar de inhoud van deze documenten ;

Dat verzoeker zich de vraag stelt hoe verwerende partij immers een beslissing kan nemen zonder dergelijke elementen concreet en redelijk na te gaan (!) ;

Dat zoals reeds opgemerkt, heeft DVZ daartoe nochtans de mogelijkheid en de middelen...

Dat verwerende partij hoeft enkel maar de nodige stappen te ondernemen - bijvoorbeeld d.m.v. een buurtenquête, sociaal onderzoek, etc. - om de effectieve begeleiding van verzoekers zijn dochter, alsook zijn affectieve banden met zijn dochter na te gaan ;

Dat dit niet werd gedaan ;

Dat ten gevolge is de bestreden beslissing manifest strijdig met het redelijkheidsbeginsel ;

Dat ten overvloede wenst verzoeker op te merken dat de motivering van voorgaande beslissing een zeer subjectieve indruk geeft ;

Dat derhalve stelt verzoeker zich dan ook de vraag of zijn aanvraag tot gezinshereniging wel met de nodige ernst en individualiteit behandeld is geweest ;

4.

Overwegende dat, gelet het voorgaande, is de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze gemotiveerd en is in strijd met het redelijkheidsbeginsel

Dat, ten gevolge, dient de bestreden beslissing vernietigd te worden "

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. Verzoekende partij dient op 29 januari 2015 een aanvraag van een verblijfskaart in functie van haar Belgisch minderjarig kind in.

2.5. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- (...);*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”*

Naar aanleiding van haar aanvraag werd de verzoekende partij door het bestuur gevraagd om bewijzen voor te leggen van haar financiële en/of emotionele band met haar kind.

2.6. De Raad merkt op dat verweerder door aan te geven dat de ouder van een minderjarig Belgisch kind, die in functie van dit kind een recht op verblijf van meer dan drie maanden laat gelden, dient aan te tonen dat hij een affectieve en/of financiële band heeft met dit kind – gelet op de interpretatie die het Grondwettelijk hof aan deze bepaling geeft (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013) – geen kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan de in artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet bepaalde vereiste dat hij dit kind dient te vervoegen of begeleiden.

Het betoog van de verzoekende partij dat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat er geen samenwoning is tussen verzoekende partij en haar kind gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt er door de verwerende partij op gewezen dat verzoekende partij op een ander adres verblijft dan haar kind en werd voorts vastgesteld dat de bewijzen die de verzoekende partij met betrekking tot haar affectieve en/of financiële band met haar kind niet afdoende zijn om deze band aan te tonen.

2.7. De verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij het nodige had moeten doen indien zij over meer informatie wenste te beschikken aangaande de band tussen verzoekende partij en haar kind. De Raad benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier werd verzoekende partij gevraagd naar bewijzen van haar financiële en/of emotionele band met haar kind. Het kwam aldus aan de verzoekende partij toe alle inlichtingen die zij daartoe nuttig achtte over te maken aan de verwerende partij. Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij nog verder had moeten informeren aangaande haar band met het kind.

2.8. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij ook foto's van haarzelf met haar kind heeft overgemaakt doch deze bewering wordt niet ondersteund door de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekende partij slechts volgende stukken voorlegde:

- Verklaring van een maatschappelijk werker van het OCMW van 29 januari 2015 die stelt dat verzoekende partij sinds 6 december 2012 in het systeem van materiële opvang voor asielzoekers wordt ondergebracht en voorts dat zij een LAT-relatie heeft met de moeder van het kind. Tevens wordt meegedeeld dat verzoekende partij aanwezig was bij de geboorte van het kind en dat zij zoveel mogelijk tijd met het kind probeert door te brengen. Zo zou zij regelmatig met het kind en de moeder op bezoek komen bij de sociale dienst en worden zij op straat en in de winkel regelmatig samen gezien. Volgens de verklaring zou er geen twijfel bestaan over de affectieve band met de dochter.
- Uittreksel uit het boekje van Kind en Gezin waarin gesteld wordt dat verzoekende partij aanwezig was bij de geboorte en dat deze zeer betrokken is bij het kind
- Uittreksel uit het register van geboorte waaruit blijkt dat verzoekende partij het kind op 1 oktober 2014 erkend heeft

Omtrent deze voorgelegde stukken heeft de verwerende partij gemotiveerd waarom deze stukken niet afdoende zijn als bewijs van de affectieve band van verzoekende partij met haar kind. Het loutere

gegeven dat de verzoekende partij het oneens is met deze beoordeling toont geenszins de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid aan van de motieven van de bestreden beslissing. Het komt de verzoekende partij toe deze motieven met concrete argumenten te betwisten. Noch het zorgvuldigheidsbeginsel noch het redelijkheidsbeginsel laten de Raad het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

Verzoekende partij meent dat de motivering op niets gesteund is en enkel subjectief is. Evenwel heeft de verwerende partij uitdrukkelijk aangegeven waarom zij de voorgelegde stukken niet weerhoudt als afdoende bewijs van de affectieve band van verzoekende partij met haar kind. In essentie wijst zij erop dat deze verklaringen van derden wel kunnen gelden als een begin van bewijs, maar dat gelet op het ontbreken van bijkomende bewijzen van de affectieve en/of financiële band de vraag zich opdringt naar de echte waarde van deze verklaringen. De verwerende partij wijst er immers op dat verzoekende partij niet samenwoont met haar kind en evenmin aantoonst enige financiële bijdrage te leveren aan de verzorging en opvoeding van het kind. Gelet hierop betreffen de verklaringen van derden toch een zeer summier bewijs en slechts een subjectieve indruk van slechts twee personen.

De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat wanneer de verschillende gegevens eigen aan het dossier van de verzoekende partij tegenover elkaar worden afgewogen, met name enerzijds de vaststelling dat verzoekende partij niet samenwoont met het kind alsook dat niet blijkt dat zij enige financiële bijdrage levert aan de verzorging en opvoeding van het kind en anderzijds dat verzoekende partij slechts verklaringen bijbrengt van twee personen om de affectieve band met haar kind te duiden, de verwerende partij oordeelt dat het geleverde bewijs te summier is om aan te nemen dat de affectieve band met het kind vaststaat. Verzoekende partij kan gelet op voorgaande bespreking voorts geenszins gevolgd worden in haar betoog als zou de motivering tegenstrijdig zijn of niet afdoende gemotiveerd. Het blote betoog van de verzoekende partij dat de verpleegster en de maatschappelijk werker voortdurend in contact zijn met het gezin kan aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen.

Waar de verzoekende partij aan het verzoekschrift nog stukken toevoegt ten bewijze van haar affectieve band met het kind dient de Raad op te merken dat deze stukken niet ter kennis werden gebracht aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij bij het treffen van de bestreden beslissing met deze stukken geen rekening heeft gehouden. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

De Raad stelt voorts vast dat de verwerende partij niet oordeelt dat omwille van het gebrek aan enige financiële bijdrage vanwege verzoekende partij er ook geen band is met het kind. Het zijn de gezamenlijke vaststellingen, met name het niet samenwonen, het niet voorleggen van enig bewijs aangaande financiële bijdrage alsook het slechts voorleggen van twee verklaringen van derden, die maken dat de verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat er onvoldoende bewijs is van een affectieve band met het kind.

2.9. Waar de verzoekende partij nog de schending van de artikelen 3 en 5 van het IVRK aanhaalt, wijst de Raad erop dat daargelaten de vraag of verzoekende partij een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens haar kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), dient gesteld dat de artikelen 3 en 5 van dit verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze

verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Nu verzoekende partij voorts niet heeft aangetoond dat zij wel degelijk een affectieve en/of financiële band met haar kind onderhoudt, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing schade toebrengt aan de belangen van het kind. Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met het bestaan van een minderjarig kind. Immers is het juist op basis van deze grond dat verzoekende partij een verblijfsrecht vraagt.

2.10. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familieleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd en waarvan de beoordeling een feitenkwestie is. Om te beoordelen of er een beschermenswaardig familieleven bestaat, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren. (*“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.”* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30)

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, in het bijzonder of het krijgen van een kind was gepland; of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De Raad dient na te gaan of er op het moment van de bestreden beslissing factoren aanwezig waren die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar kind waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden.

Hoewel de biologische band tussen haar kind en verzoekende partij niet wordt betwist, blijkt uit de bespreking van de bestreden beslissing dat slechts summiere verklaringen van derden worden voorgelegd aangaande het contact tussen verzoekende partij en haar kind en dat geen financiële steun werd aangetoond. Verzoekende partij maakt met haar louter betoog geenszins aannemelijk dat er op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was tussen haar kind en haarzelf, dit is effectief beleefde gezinsbanden, waarmee de gemachtigde onterecht geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling.

Nu verzoekende partij niet aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermenswaardig familieleven tussen haar kind en haarzelf die valt onder de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM en waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben, kan een schending van deze bepaling dan ook niet worden weerhouden.

Ten overvloede wijst de Raad nog op rechtspraak van het EHRM dat stelt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). *In casu* dringt de vaststelling zich op dat op het ogenblik van de bestreden beslissing geen afdoende bewijzen voorliggen van een nauwe band tussen verzoekende partij en haar kind en de

moeder de opvoeding en zorg voor dit kind op zich neemt. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien het wat ouder is verzoeker niet kan opzoeken in het land van herkomst. Het door verzoekende partij gestelde als zou de bestreden maatregel elk gezinsleven met haar kind onmogelijk maken blijkt dan ook niet.

Voor zover de verzoekende partij zich nog wenst te beroepen op enig gezinsleven met de moeder van het kind, voor zover dergelijk gezinsleven aangenomen kan worden, dient ook hier gesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat er hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven wordt verdergezet in het land van herkomst. Het loutere feit dat de partner Belgisch is, maakt niet dat dit verhindert dat zij hun gezinsleven verder zetten in het land van herkomst van de verzoekende partij of elders.

2.11. De Raad wijst er voorts op dat noch artikel 8 van het EVRM noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht inhouden. Voorts herhaalt de Raad dat niet blijkt dat het gezinsleven van de verzoekende partij door de bestreden beslissing in gedrang wordt gebracht. De Raad herhaalt voorts dat niet ingezien kan worden op welke manier het belang van het kind wordt geschaad door de bestreden beslissing gelet op de inhoud ervan. Verzoekende partij toont voorts ook niet aan enig gezondheidsprobleem te hebben dat de verwerende partij bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou veronachtzaamd hebben.

2.12. In de mate dat de verzoekende partij nog de schending opwerpt van de artikelen 43 tot 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 5 van de richtlijn 2003/89/EG en van het vertrouwensbeginsel dient de Raad vast te stellen dat verzoekende partij zich beperkt tot het aanhalen van voormelde bepalingen en beginsel doch nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen en beginsel schendt. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER